

DOPISY JAKOBA LORBERA

Vydané 1931 v Neu-Salems-Verlag

1. Dopis

Franzi Samudovi, Štýrský Hradec
Greifenburg (Horní Korutany), 26. srpna 1841

Vřele milovaný, velevážený příteli!

V souladu s daným slibem a také v zájmu našeho obzvláště blízkého bratrského přátelství je mým potěšením a současně příjemnou povinností obtěžovat Vás, mého milovaného přítele, několika řádky.

Nejmilejší příteli! Mohl jsem Vám napsat nesmírně mnoho duchovně překvapivých novinek, a všechny dokonce v nově nabytém světle. Ale svazuje mne nedostatek času, proto Vám mohu pouze v krátkosti říci tolik, že jsem zde mohl pozorovat a vidět věci a místa způsobem zcela neobvyklým a výrazně do očí bijícím, přírodní unikáty a – obzvláště! – očima viditelné působení ducha v přírodě a v jejím úžasném dění, o kterém jsem předtím sám neměl ani tušení. Už jsem mnohé z toho i napsal a ještě mnohé budu muset dokončit. – Vskutku, příteli, řeknu vám, v duchovním smyslu zde sbírám samé diamanty a všechny je po svém pokud možno brzkém návratu přivezu v co nejpřesnější podobě a v hojné míře, zajisté k Vaší nemalé radosti. Ale abyste měl alespoň nějakou představu, připojuji například jen pár veršů z písně většího rozsahu (má 19 strof), které zní takto:

Pochyby se vplíží, na rodné kopce hledě?
Přijď tedy – ať v úžasu zbledne
pohled tvůj na dílo Boží, co zde vypíná se k nebi!
Tu pochybovačná zmlkne mluva,
když burácí velikánů slova:
„Ó, jak marné Tvé pachtění – Jsi jen prach!
Stále hloubáš, co však z toho máš?
Snad vidinu života věčného?
Hleď, jak se zde hrdě zvedáme před tebou...
Přesto duch času odvane také nás jednou!
Proč, červíčku, stále takové z nás chvění –
Oheň Boží vůle – toť naše zrození!
Ještě se nejistotou dme tvá hrud',
kde Stvořitel tvůj, kde tvůj Bůh?
Hle, naše štíty ledem strnulé,
i propast pod nimi, strž a rokle,
v modlitbě stále majestát Tvůrce chválí,
když oblaka naše čela halí.
Směle tedy stoupej, nelekej se pádu,
zde najdeš ten otisk, Boží mocnou vládu!“
Někdo snad moudře nyní mi odvěti:

„I droboučké věci jsou plny té pečeti!
Přec nejenom hory, ty olbřími,
jsou otiskem Všemoci a svědky Božími!
I mikrob ti jeho velikost zjeví,
ba i atom, ač to neví...“
Pravda, malé písmo špatně čte se,
ta velká oko lépe snese!
Hledej tedy, jehož srdce slepé,
Boha tam, kde to je velkolepé!

I z tohoto mála si díky své obvyklé duchovní aktivitě už zajisté dokážete učinit alespoň nějakou představu, jak to občas s tím Novým světlem vypadá (tedy samozřejmě jenom s jeho jednou stránkou), a sice pouze s posuzováním té nejvrchnější kůry stromu! Nejprve si ale představte samotný strom a poté mízu, a pak život v míze, pak v Novém světle určitě budete moci postřehnout něco opravdu zvláštního!

Doufám, že všechno ostatní co jsem viděl, slyšel a cítil, snad budu moci co nejdříve ukázat ve Vaší přítomnosti a k Vaší spokojenosti. Říkám, už se na to můžete opravdu těšit! Doufám totiž, že nebudete vycházet z údivu. A tak nyní už o tom nic víc, nýbrž (už jenom) k dopisu nakonec připojuji své toužebné přání, aby Vás, vzácný příteli, tyto moje málo říkající řádky zastihly v lásce a milosti našeho předobrého Otce a v dobrém zdraví.

Do té doby se mějte, jako vždy, co nejlépe a zachovejte mi i nadále Vaše vzácné přátelství!
To si z celého srdce přeje Váš věčně milující přítel Jakob Lorber, d.H.K. (znamená „Boží služebník“)

2. Dopis

Anselmovi Hüttenbrennerovi, majiteli statku a hudebnímu skladateli, Štýrský Hradec Greifenburg (Horní Korutany), 26. srpna 1841

Nejmilejší a velevážený příteli!

Pokud by to bylo bývalo možné, tak bych Vám již dříve poslal několik řádků. Jenže, jak jsem řekl, dosud jsem k tomu nenašel vůbec žádnou možnost. Neboť za prvé pro špatné počasí, které mne provázelo až do Klagenfurtu, jsem přijel do Greifenburgu o den později, než jsem předpokládal, protože dostavník ze Štýrského Hradce do Klagenfurtu meškal o dobrého půl dne a já jsem poté musel celý den čekat, až na odjezd dalšího dostavníku do Villachu. Ale pokud by šlo jenom o tuto samotnou překážku, ještě by nebyla tak velká. Když jsem se však konečně dostal do Greifenburgu, kde na mne už jaksi všechno čekalo, tak teprve z toho nebylo nic! Dnes zde – zítra tam, tak to šlo až do této hodiny. Mezitím jsem si našel sotva tolik času, abych na láskyplné požádání mého vnitřního Předříkávače něco napsal.

Dokonce i zítra jedeme do Tyrolska, a sice do Lince a Brixenu a odtud zpět přes Iselsberg do Winklernu, odtamtud do Oberstellbachu, Malnitz a nakonec do Heiligenblutu a odtamtud na Großglockner. Na tento výlet budeme potřebovat nejméně šest dnů, abychom si všechno podrobně prohlédli. Po této cestě plánujeme ještě dva velké výlety. Teprve pak se budu moci – podle mého vnitřního Pána a vládce – připravit na cestu zpátky a do Štýrského Hradce míním přijet nejpozději 20. září. Avšak ještě předtím si dovolím Vás o tom uvědomit, tj. pokud si to Pán bude přát. Neboť i teď Vám píši z Jeho popudu, beztak nedělám nic bez Jeho svatého podnětu – ba ani nejdu spát! A kdybych proto dnes nepsal nebo spíše nemusel psát, tak bych měl zpoždění jistě jenom o nějakých osm dní.

Milý příteli! Svatá pravda, tak moc a tak hluboce jako právě teď jsem to ještě nikdy ani já sám necítil, jakým velice vlídným a nesmírně vznešeným společníkem na cestách je Pán! Kam se jen můj zrak obrátí, všude je plnost vznešených divů! Může to sice spatřit a také to vidí každé lidské oko, musím zde však vsunout veliké ALE! Jedna věc je to, jak to všechno vidím já – ovšem díky naprosto nezasloužené milosti mého nejvznešenějšího spolucestujícího – a jak to naproti tomu vidí někdo jiný?! – Mohu Vás ujistit, že ty nejvelkolepější, nejpozoruhodnější kraje jsou sice samy o sobě tak mimořádné, že i pouhým lidským pohledem může být z těch svých pocitů ohromen každý člověk, který něco takového ještě nikdy nespatriil. Představte si nyní sebe, ale co teprve mě v situaci, jak s těžko představitelnou radostí hledím a vnímám tyto zázračné krajiny, jak obracím své udivené oči na všechno kolem a jak těkají sem a tam, ale mé oči nevidí jen povrch, nýbrž i přenádhernou vnitřní stránku těchto vznešeností – a snadno si tedy představíte, jak mimořádně mi musí být u srdce! Jedno však mi ovšem velice schází, a sice to, že musím postrádat osoby, které by mi rozuměly, dokud mne vůle Páně opět nepřivede mezi mé duchovní bratry.

Moji [zde se nacházející – pozn. vyd.] bratři jsou ti nejhodnější lidé a skutečně se všemožně snaží, aby mi působili potěšením. Ale mému nitru, nebo spíše moje nitro jim, musí zůstat cizí! – Opravdu, kdyby jinak nebyli tak poctivými a spravedlivými správci svého úřadu, byl bych vystaven mnoha starostem! Ale Sám Pán mně kvůli tomu utěšoval, když mi řekl tohle:

„Co se staráš o spravedlivé!? Nechej je kráčet po jejich prostých cestách! Říkám ti: kdo nic nevidí a neslyší, a přesto věří a nikterak nepochybuje o tom, že já, Ježíš Kristus, jsem opravdu Syn Boží a od věků Bůh Sám, jeho zásluhy o Mé jméno jsou větší než zásluhy apoštola, který vložil své prsty do mých ran a teprve pak uvěřil, protože viděl, cítil a slyšel. Vpravdě ti říkám, že chvála spravedlivých slepců je Mně milejší než děkonné písně těch, kteří vidí a slyší. Vždyť co je těžší, vidět vůdce a jít za ním, nebo jako slepec z lásky následovat Toho, Koho sice nevidí a neslyší, ale jde za Ním z lásky a proto, že v Něj věří a důvěřuje Mu? – Proto si nyní kvůli bratrům nedělej starosti! Neboť jak dobře Mne dokážeš slyšet, cítit a nezřídka ve svém nitru i vidět jako svého vůdce ty, o to méně Mne mohou slyšet a vidět tví bratři! Protože pro slabé jsem bojující a ochraňující hrdina, tak jako pro vidoucí jsem přátelský vůdce a učitel! Moci vidět je sice blaženější; ale – poslyš! – proto také o to méně záslužné než zastřená pevná víra. Pusť tedy starosti z hlavy! Amen.“

Když jsem tohle vyslechl, nejenže jsem se smířil se svými bratry v duchu, nýbrž do jisté míry i se všemi poctivými lidmi – notabene: těch je zde, až na vzácné výjimky, opravdu veliké množství.

Přál bych si, abyste Vy i Vaše rodina, mně tak drahá, byli zde. Jsem přesvědčený, že tuto krajinu by nikdy neopustila! Neboť já jsem zde našel onu starou poctivost, přátelskost a bezmála takovou starobylou pohostinnost, jakou měli naši předkové. – Věru, zde soudní zřízenec zachází se zadrženými lidštěji než Milosrdní bratři a Milosrdné sestry ve Štýrském Hradci se svěřenými pacienty! Opravdu jsem tu spatřil takové rysy lidskosti, které mne zasáhly až do hloubi duše!

Obecně jsem postřehl, že pro všechno vyšší mají tito lidé nepoměrně více citu než u nás, v pozeňnaném Štýrsku. Stačí se jenom trochu zmínit o Bohu, o jeho zázračných milostech a lásce, a už mají slzy v očích! – A vidět něco takového u těchto horalů je tak úchvatné, že člověk se tím sám ještě více povzneše, a tuto krajinu obehnanou zasněženými vrcholky tyčícími se až k nebi, musí považovat za skutečný chrám Boží.

Ó, příteli! Mohl bych popsat celé archy! Jenom, jak vidíte, chybí mi prostor a čas. Proto jsem si vyhradil opravdu hodně věcí pro brzké ústní sdělení. Ovšemže o mnoha věcech mám již i písemně pár připravených archů, které však dostanete až ode mne osobně. Mezi nimi je už nyní několik písní, ale také něco neobyčejného v próze. Mezi nimi je jedna báseň, sice jakoby celá ode mne, ale přesto není ode mne, nýbrž... Zkrátka a dobře, pokud Vás ty velké oslavy a moje delší nepřítomnost příliš nevyvedly z míry – silicet! (s dovolením!), pak máte oprávněný

důvod se na to těšit. Neboť díky milosti Pána, jsem pro Vás a pro všechny nasbíral a stále pilně sbírám nikoli bezvýznamné poklady. Proto se na ně můžete ze srdce těšit – jako se i já velice těším, že se s vámi všemi shledám co nejdříve v lásce a milosti mého a Vašeho nejlaskavějšího Otce.

Moje pozdravení všem a veškerá milost a láska našeho Pána Ježíše Krista, který je a věčně bude naším největším přítelem! Amen.

Moje pozdravení Alžbětě a všem dcerkám a synkům a sestře Tereze! A ještě zvlášť pozdravení Minně, Pavlíně a Julii, to pro povzbuzení, aby pilně hrály na klavír, a Pavlovi ke studiu.

Tak, žijte blaze v Bohu, a v duchu Vás líbá Váš věčně milující Jakob Lorber, d.H.K.

PS: Nesmírně mě potěší, dostanu-li byť jen jeden řádek od Vás, příteli Anselme, který by mi potvrdil, jak se Vám všem vede, co děláte a jak je to s tou dobrou věcí. J. Lorber.

3. Dopis

(příteli a pozdějšímu životopisci)

**Karlu Gottfriedu Ritterovi von Leitner, Štýrský Hradec
Greifenburg (Horní Korutany), 26. srpna 1841**

Nejdražší a velevážený příteli!

Z vlastních sil bych nemohl důstojně podat perem ani nepatrnou částičku toho, co jsem zde dvojnásob (tedy očima i duchovně) viděl, slyšel a cítil, a ještě uvidím, uslyším a pocítím! Opravdu, na takových místech by člověk potřeboval mít sto uší, očí, srdcí! Neboť s běžnými smysly by zde byl člověk za lakomce a nenasytu, protože při pohledu na to obrovské a překvapující bohatství divů, člověk upadá do mdlob a musí se stále ptát: Kam s celou tou nedohlednou nesmírností? Jak dostanu tuto ohromnou sklizeň pod svou nuznou střechu?

Skutečná pravda, toho velkého a dobrého je zde příliš mnoho, zvláště pro duchovní zrak. Procházím všechny ty vysoké hory a nechci se dotýkat všech těch zvláštností přírody, z toho nejméně těch mnoha opravdu pozoruhodných vesnic apod.; ale pokud jde o působení ducha v přírodě, řeknu Vám, milý příteli, je to tak neobyčejně výrazné, viditelné a na první pohled pochopitelné, že by mne to nikdy ani ve snu nenapadlo! – Opravdu, vždyť zde by i slepec, byť i s malou duševně lékařskou pomocí, musel okamžitě prohlédnout a začít vidět, jinak bych já sám musel popřít Boha. Neboť kdo zde nezačne opravdově věřit, tomu je zcela vážně marný každý křest i každé pomazání! – Udělal jsem zde zkušenosti, o jakých jsem předtím neměl tušení. Osvítlo mne zcela Nové světlo. A v záření tohoto nevšedního světla vidím nekonečné moře zázraků nad zázraky, kdy jeden je úžasnější než ten druhý!

Nejmilejší příteli! Pro tuto chvíli nejsem schopen Vám říci už nic, než jenom to, že za prvé jsem mnohé z toho už obdržel do pera od mého Předříkávače a pevně doufám, že ještě ledacos navýsost vzácného přijmu. A za druhé se ještě ale odvážím připojit závěrečnou poznámku, že tyto moje duchovní soubory, jak písemné, tak i popřípadě ústní, Vám zajisté nebudou bez duchovně prospěšného užitku!

Neboť zpočátku to ve mně zaznělo takto: „*Hle, dávám ti Nové světlo! Nestačí proniknout jenom přes kůru věcí, jakož i dřevo a mízu, nýbrž (to znamená dívat se!), co z nich vznikne – z kůry, dřeva a mízy. Kdo to chce vidět, musí hledět, aby se díval správně! A kdo chce cítit, ať položí svou ruku na hrud' a počítá každý úder svého tepu a zvažuje, jakými pocity byl každý z nich vyvolán! Až poté se dostane do stavu, kdy brzo pohlédne do pravé podstaty sebe sama i všech věcí.*

Pochop to dobře! Neboť věz, to je Nové světlo Lásky, které ti ukáže zrající plod v míze, mízu ve dřevě, a dřevo pod kůrou. A rovněž podle tvého konání i věčný život v tobě! – Vidíš, tohle je Nové světlo, a to, co zde dostaneš, to ti v tomto světle nastane. Amen. Pochop to dobře! Amen.“

Vidíte tedy, nejdražší příteli, jak soudě podle toho mála, právem můžete očekávat ledacos, co Vám určitě získá mnoho přátel. Já jsem nyní jenom sběračem, ale doufám, že co nejdříve budu také v úloze informátora! – A tak zatím mám přednostně jenom jedno přání, milý příteli, pro Vás a stejně i pro všechny ostatní milé přátele a sice, abyste dostal tento můj upřímný dopis v co nejlepším zdraví!

Ať láska a milost Pána Ježíše Krista je s Vámi nyní a navždy! Amen. Toto je neustálé a toužebné přání Vašeho provždy milujícího přítele a bratra v duchu. Jakob Lorber, d.H.K.

4. Dopis

Andreas Hüttenbrennerovi, starostovi ve Štýrském Hradci Greifenburg (Horní Korutany), 26. srpna 1841

Nejmilejší a velevážený příteli!

Můžete se těšit! Neboť vskutku jsem obdržel nádheru, v jejímž nitru září to Nové světlo! – Ale podle vůle Páně nejsem se svou sbírkou ještě u konce a doufám, že to nejbáječnější ještě teprve obdržím. Všichni se ještě budete muset beze mne trochu déle obejít, avšak byť se moje nepřítomnost poněkud prodlužuje, opravdu nezůstane bez prospěchu. Ač jsem neshromažďoval ani zlata ani stříbra, vím však, že moje sbírka v mnohém takovéto kovy převáží. Neboť Pán mi zde ukázal a vyjevil věci, jaké mi byly dosud zcela vzdálené.

Tak například jsem jednoho rána na „Dreyköffelu“, štítu vysokém nějakých 9.000 stop a až děsivě rozeklaném, který těsně u Greifenburgu strnule hledí dolů do údolí Drávy, viděl jeho zasněžené vrcholky a jeho kamenité úpatí pak zase bylo zahalené sněhobílou mlhou. Nalevo od této hory, ale ve stejné vzdálenosti asi 1 ½ hodiny cesty, a sice spíše směrem na jih, se nachází „Reißkoffel“, budící náramnou hrůzu, který je vysoký téměř 10 000 stop, v postatě je to pouze holá, obrovská skála a zdá se, že na ní nedokáže růst ani mech, protože je pokrytá věčným ledem, a směrem ke středu a v rozsedlinách i věčným sněhem. Tento vrchol měl na rozdíl od toho prvního kolem sebe stále i mlhu, ale ne tu sněhobílou, ale takovou hnědošedou, jakou třeba lze někdy vidět v kouři cukrovaru.

Dlouho jsem tyto dvě mlhy srovnával a přemýšlel jsem o tomto, alespoň pro mne poněkud divném zbarvení, nepovedlo se mi avšak vypátrat nic podstatného. Chvilí jsem si myslel, že toto zbarvení snad pochází z horniny. A přesto oba mají stejné břidlicovité podloží!

Anebo snad ze stínu samotného štítu. Ale oba jsou v jedné řadě a jejich těsně sousedící vrcholy jsou v souvislé rovině a vzdálené od sebe sotva 5 čtvrthodinek. A tak jsem o leccems přemýšlel, ale nebylo to k ničemu. Neboť docela brzo jsem uviděl, jak ty hnědošedé obyvatelky Reißkoffelu uhání směrem k těm bílým na Dreyköffelu. Když tam dorazily, nejenže jejich barva zůstala stejná, nýbrž ještě ztmavěly.

Celé toto přemísťování hnědošedé mlhy k bílé mlze trvalo asi 10 minut. Během této doby mlha z Reißkoffelu překryla ty překrásné bílé mlhy Dreyköffelu natolik, že už nebylo vidět vůbec nic, ani vrchol, ani tu bílou mlhu.

Avšak ani tato situace netrvala dlouho. Viděl jsem totiž, jak bílá mlha asi z poloviny táhne do údolí, a tam se pokládá na planinu. Nyní se Reißkoffel ukázal jako rázný velitel své hnědé armády a s energií vulkánu hnal moře svých mraků jedno za druhým na ty bílé obláčky mlhy, takže zakrátko bylo téměř celé údolí Drávy směrem na Tyrolsko utopeno pod touto ošklivou mlhou, a jenom tu a tam bylo možno vidět čnící vrcholky hor.

Tato situace trvala asi hodinu. Ale pak se najednou začalo hrát na jinou strunu!

Kupy bílé mlhy, stále čiré, se v podobě špičatých kuželek a rychle jako šípy prodraly skrze tu hnědou mlhu, rozprostřely se nad ní, a to všechno se dělo v takové neuvěřitelné rychlosti, že jsem se sotva stačil ohlédnout a celá hnědá armáda byla polapena.

Teprve nyní začalo hlavní jednání! Vrstvy hnědé mlhy se očividně snažily zvednout a dmuly se pod tou bílou mlhou. Bílá mlha se sice nechala vytlačit nahoru, ale zůstala neprotrhaná. Zvedala se stále výš, a tu jsem najednou viděl, jak z Dreyköffelu a ještě jiných sousedních velikánů začaly stoupat další masy bílé mlhy a spěchaly svým bojujícím sestrám na pomoc.

Co se dělo nyní? – Pod vrstvami bílé mlhy se tu a tam opět ukázaly i ty hnědé, ale nyní byly temně rozžhavené. V tom se najednou začalo blýskat a hřmět, až jsem se začal bát. Ale svůj strach jsem musel hned potlačit, protože jsem chtěl pozorovat toto úžasné dění ještě déle. Když se poté přiblížila bouřka přímo na Reißköffel, sledoval jsem, jak ta hnědá sebranka byla opět takříkajíc postrkem dopravena domů. A další den, to je právě dnes, jsem viděl pana z Reißköffelu již zcela pokrytého sněhem, ale ještě stále obklopeného celou spoustou bílých strážců!

Příteli! Kdo by v tom neviděl nic než jenom přírodní dění, ten je určitě trojnásob slepý! Tento celý přírodní obraz mi byl vysvětlen vnitřně a už je dokonce z poloviny i na papíře, a ta druhá polovina bude následovat zítra ráno.

Řeknu vám, drahý příteli, s předstihem: jakkoli bude Vaše zvědavost vystupňovaná očekáváním, což je u Vás docela možné, přesto jsem už předem přesvědčen o tom, že všechny, i ty nejnáročnější požadavky, budou nebetyčně předstiženy. Obdržel jsem totiž nové světlo, a až se jeho paprsky dotknou Vašeho oka, pak budete moci posoudit, zda jsem Vám zde sliboval příliš mnoho!

Drahý příteli! Kdybyste byl zde u mne, řeknu Vám, viděl byste moře největších divů a nakonec byste společně s Petrem, Jakubem a Janem zvolal: „Pane, je nám tady dobře, postavme zde tři stánky!“ – Popravdě, ty tři chýše se zde vůbec nemusí stavět; vždyť pro skutečnou a pevnou víru, pro nezvratnou důvěru a lásku k Bohu je zde spousta příbytků.

Žehnej Vás Pán! To Vám přeje Váš stále milující a ve jménu Páně ochotný přítel a bratr Jakob Lorber, d. H. K.

5. Dopis

Anselmovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec Greifenburg, 20. září 1841

Můj vřele milovaný příteli a bratře v Pánu, drahý Anselme!

Asi stěží uvěříte, jak velice už nyní po Vás i po svých dalších milých přátelích toužím! – Ve svém předchozím dopise jsem se domníval, že právě dnes už přijedu zpět k vám. Ale staré pořekadlo: „Člověk mívá, Pán Bůh mění!“ se nyní u mne, jako obvykle, doslova vyplnilo. A tak místo ve Štýrském Hradci, jsem nyní ještě docela v dobrém stavu v Greifenburgu. Ale ne podle mé vůle, nýbrž podle nejsvětější vůle Páně – a podle Jeho určení přijedu do Štýrského Hradce teprve mezi 15. a 20. říjnem.

A tak se tedy do té doby můžete konejšit nadějí stejně, jako se i já musím utěšovat! Pak nám naše vzájemné setkání přinese mnoho požehnání.

Našemu Pánu patří má věčná a veškerá láska, veškerý dík, veškerá chvála a úcta za to, že mě už dlouho vede v dobrém fyzickém a ještě více duchovním zdraví, a že mi ukázal pokojnou vznešenost země na posvátných výšinách Horních Korutan a Tyrolska, kde jsem došel dokonce až k Ortleru (*nyní Itálie, pozn.překl.*) (který je, jak víte, po Mont Blancu jedním z

nejvyšších štítů v Evropě), jenom ne nahoru, protože vystoupit na něj v tuto roční dobu je pro každého smrtelníka zjevným nebezpečím už od čtvrtiny jeho zdánlivě nesmírné výšky.

Ještě jednou upřímně děkuji Pánu za to, co mi ukázal, ale ještě více se těším na to, co ještě budu smět shlédnout – totiž dobře vím, že náš nejmilejší a nejlepší Pán, svým hostům nalévá to nejlepší víno až nakonec!

Pobudu zde jenom dva měsíce, ale s pomocí Páně sesbírám jistě více plodů než někdo, kdo obeplul lodí třikrát kolem země, aby nashromáždil zlato. Možná si myslíte, že s sebou přinesu přinejmenším celé popsané svazky? Nic takového! Vzpomeňte si na sen, o kterém jste mi psal a který Vám byl do slova a do písmene vnuknut samotným Pánem. – Ve slovech nespočívá to nejhlavnější či největší, ani to Nové světlo, které může v člověku vzniknout a ve mně nezaslouženě povstalo, nýbrž úplně v něčem jiném!

Toto jiné je ale předně láska k Pánu, a pak je Pán v této lásce k nám dokonalý, co říkám, nevýslovně dokonalý. A tak ani ne na nádvoří, ne v chrámu, ale v nejsvětějším svatostánku Jeho samotného – právě tam je všechno svaté, všechno je nové, tak věčně nové, všechno zázrak nad zázraky, jasná vize a už žádné chmury, neboť Bůh, ta věčná, nejčistší láska sama, působí jako nepochopitelný, věčný, svatý, zázraky konající a věčně vždycky nové věci tvořící Mistr a Učitel, jenž působí ve všech věcech, které uspořádává v nejkrásnější harmonii.

Chtěl jsem napsat hned poté, co jsem už toho tolik viděl. Ale Pán řekl:

„Pro koho to chceš? Jaký užitek přinese mrtvá litera na papíře těm, jejichž oči nic takového neviděly?! Proto se nejprve postarej o názorný obraz, aby srdce hledajících dostalo nějaký důkaz. Nakresli na papír obrázek toho co jsi viděl, a co ještě uvidíš! Probud' svou vůli, a pak dokonce i pohled na tu rozervanou horu zobrazíš docela přesně. Budeš-li mít obrázky, myslím však příhodné obrázky, pak se z nich tví i Mí přátelé poučí v jediném okamžiku více, než kdybys o každém jednotlivém výjevu napsal sedm archů...“

A tak jsem se stal kreslířem – báječné – a ve velké rychlosti jsem naskicoval obrazy všech hor, které jsem viděl a na které jsem vystoupil tak věrně, že dosud prozatím každý návštěvník dost žasnul nad jejich výmluvnou přesností. A já jsem už předem přesvědčen, že Vy, i všichni mí další milí přátelé, budete těmito obrázky kreslenými tužkou (a zejména proto, že dobře vědí, Kdo při tom držel a vedl mou velmi neohrabanou ruku) nadšeni a neméně naplněni údivem, a sice nejprve tím, co je zobrazeno, a pak jednoduchostí způsobu samotného rychlého vyobrazení.

A tak se můžete těšit, že přeci alespoň ve zdařilých rysech uvidíte, co byste jinak nespatriil snad ani za celý svůj život a co duchu i pouhým letným pohledem řekne víc než dlouhé přehrabování v zaprášené knihovně.

Velká kniha dějin kosmu – otevřená buď v samotné veliké Přírodě (což je zajisté lepší) anebo ve vydařených obrazech – a k ní nejmilovanější Pán Ježíš na piedestalu srdce vynese člověka během jediné minuty výše než všechny univerzity za tisíc let!

Nejdražší přáteli, za tuto krátkou dobu jsem se naučil tolik a ochutnal tolik lahůdek, že nejsem vůbec s to, abych vám sdělil pouze malou část toho na papíře. Proto už jenom trochu trpělivosti a přesvědčíte se, že jsem vše shromažďoval výhradně jenom pro své duchovní bratry.

Jen si prosím vůbec nepředstavujte, že bych shromažďoval jenom obrazy. Mnoho jsem toho obdržel také slovem, jak jsem se zmiňoval už v předchozím dopise, a sice v tom zmíněném světle. A obrázky jsou zase jenom takový novější přídavek. Když jsem ale přijímal slova, nebyl u toho žádný obraz, kromě toho, který zahrnovalo samotné slovo. A když jsem obdržel názorný obraz, pak nepřišlo žádné slovo, pouze to duchovní, obsažené v obrázku.

Bylo mi však slíbeno, že v příhodné době, pokud by si to někdo z Vás přál, obdržím o každém obraze bližší duchovní vysvětlení, které mi bude obvyklým způsobem nadiktováno. A tak v Pánu doufám, že tato moje cesta přinese i Vám všem neméně plodů než mně samotnému.

Rozdíl bude spočívat pouze v tom, že Vy všichni budete moci bez útrap a potíží vychutnávat plody toho, co jsem někdy s maximálním úsilím těla a někdy i ducha, ale s láskyplnou pomocí a milostí našeho Pána nashromáždil a ještě snad nasbíráám.

A proto ještě jednou, můžete se těšit, přinesu toho hodně! Pán je sice všude doma, ale zdá se mi, že ne všude Ho lze tak nádherně vnímat jako právě tam, kde rozespalému duchu postavil velká, převeliká znamení Svě nekonečné moci, jež na nás hlasitě volají: „Pohled’ na nás, hříšníku, a čti veliká znamení ve svém srdci!“

Pokud budeme rozmlouvat s velkým Tvůrcem, Jeho blízkost i Jeho slova na nás zapůsobí. Avšak budeme se cítit úplně jinak, jestliže se s Ním setkáme v dílně Jeho velkých zázračných výtvorů. A tak je doslova pravdou, že člověk začne milovat Boha ze všech sil, a také se Ho začne v nejhlubší pokoře bát teprve na tom místě, kde se s Ním setká uprostřed Jeho nepochopitelně vznešeného díla. Pravdou je také to, že i takový malíř miniatur, jestliže jeho obraz odpovídá všem požadavkům umění, může být stejně významný jako Correggio a Rubens v jejich obrovských obrazech. A tak i Pán je stejně velký ve stvořeném mikrobu, a není o nic menší ani větší ani v Centrálním Slunci. Jen ať se každý zeptá svého vlastního pocitu, zda krásně namalovaný obraz, velký několik čtverečních sáhů, na něj nezapůsobí mnohem živěji, nádherněji a nezasáhne ho více a hlouběji než obrázek na ploše velké jako čůčka. Není snad kapka vody stejně podivuhodná jako oceán? A přitom jak rozdílně oba působí na jednoho a téhož pozorovatele! A nevydává snad zvoneček u domovních dveří nějaký určitý zvuk stejně tak jako obrovský zvon?! Ale kde je ten člověk, jenž nepociťuje žádný velký rozdíl mezi účinkem obou zvonů? – A tak je to také už od počátku i s naší přírodou, že ji spíše vnímáme v jejích velkých věcech než v těch malých, a ty také pak silněji a živěji pociťujeme. Kde ale náš pocit ožije, tam ožije i naše láska a víra a s nimi oběma také velká, jistá a opravdu zaručená naděje. A tak už musím skončit s těmi náznaky shůry a pokračovat s těmi svými osobními.

Ale popravdě, už bych ani neměl začínat, jinak se nedostanu k žádnému závěru.

Nejmilejší příteli! Protože jsem právě teď docela v tísní, díky své práci částečně s obrazy i s psaným slovem, a také ještě musím absolvovat výlety, jednak ze zdvořilosti vůči mým bratrům, ale spíše díky vyšší nutnosti – je pro mne poněkud obtížné psát všem mým přátelům a bratrům zvlášť. A tak je tento dopis jistým způsobem adresován všem a každý si z něj podle svého ducha vybere něco pro sebe – ačkoli se tím dopouštím velkého prohřešku vůči světské slušnosti. Ale také zde, utěšujíc sám sebe, ihned namítám a říkám, copak máme my, bratři v Pánu, co do činění se světem? Spíše ať každý ctí to laskavé nucení Svatého Otce! A tak každý snadno pochopí toho druhého a nebude nikomu ze svých bratrů předkládat na oko nablýskané, ale zato ponižující žvásty.

Mé pozdravy všem! V Greifenburgu zůstanu až do 30. (září) a tedy už sotva budu moci očekávat od Vás nějaký dopis. Mým přáním i vůlí v Pánu je, aby Vás všechny toto psaní zastihlo v nejlepším zdraví, jak duchovně, tak i fyzicky. Všichni jste nyní obdrželi od Pána láskyplná duchovní napomenutí, to vím. Dbejte na ně a nepochybuje! Protože jsou od Pána!

Ale proč jste jednou večer na hradním vrchu už nedával pozor na své nitro, když Pán Vám byl tak velice nablízku a dal Vám k srdci tak dobré varování?! Tak o ně dbejte!

Ovšemže bych Vám mohl docela dobře říci den i hodinu; ale nesmím to, kvůli svobodě Vaší vůle. Ale musel jsem Vás na to upozornit. – Ukrytý poklad najdete snadno!

Buďte tedy zdrav – S Pánem Bohem! A tisíc polibků a pozdravů ode mne. Váš stále milující přítel, Jakob Lorber.

6. Na slovíčko!

Léto 1843

... Poslouchej dobře! Co si nyní vynutilo nelibost tvého srdce, to si už od koncertu v prvním patře vymohlo i Můj okamžitý odchod, protože mu předcházela Můj velký nesouhlas!

A ejhle, tak ti „lepší“ lidé jsou proti Mně! Chtěl jsem je zde na zemi i na věčnosti udělat šťastnými, jak jen to je možné, prokázal jsem jim už velké dobrodiní a učinil ty nejspolehlivější přísliby. Ale protože jsem jim nedal už hned další den, co jsem slíbil, snaží si to teď vynahrazovat sami.

Ale jen ať si ponechají své pošetile marnivé světské radosti! Ponechejme jim jejich večerní procházky, které jsou jim milejší, než kdyby museli ještě občas poslouchat Mé živoucí slovo, které jim předčítá náš přítel AHW. Ponechejme jim jejich římskou kněžskou lásku, která je Mně tak velice nevraživá, a také lásku těch, kteří k nim pod záminkou přátelství takové kněze přivádějí. – My se ale – chápeš Mne – při této příležitosti stáhneme hezky daleko i s naší milostí a láskou i požehnáním. A následky je už pak poučí; a oni poznají, i když už pozdě, jakou to směnu udělali a kdo je v nás dvou opustil!

Vidíš, Já i ty jsme se proto stali „žárlivými h...“, protože jsme se opovážili mít nesouhlasné připomínky k určitým lidem! Od nynějška se toho ale zdržíme a přenecháme je zcela jejich svěťáckosti a jejich chuti do ženění. Že ale na podobných svatbách nebudeme přítomní, chápej – tím si můžeš být jist!

Dosud jsem AHW radil, aby jim předčítal Mé slovo. On to také poctivě dělal. – Od nynějška mu však radím, aby to už nedělal. Neboť jeho starší dcery je pokládají vesměs jen za pošetilé básnění z tvého pera, necení si je a také mu naslouchají pouze s notnou dávkou nechuti!

Jelikož jejich přístup k nám není moc vstřícný, necháme to tak jak je, a nebudeme se už o ně zajímat ani v nejmenším. Protože při poslouchání Mého slova jsou ospalé a znuděné. Ale o to veselejší a živější jsou ve společnosti těch, kteří se k nim hodí. A tak už se s nimi nebudeme stýkat, abychom se jim nejevili jako „žárliví h...“. – Rozumíš Mi? Tak se staň! Amen.

7. Dopis

**Anselmovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg v Korutanech, 26. listopadu 1844**

Milovaný příteli a bratře v našem Pánu a Otci!

Zde posílám slíbená vysvětlení Vašich snových obrazů!

Ty tři dny, ve kterých se Vám o mně zdálo, označují tři po sobě následující stavy během mého pobytu u Vás a mezi Vámi ve Štýrském Hradci.

Ten stav, který vypadal **melancholicky**, byl můj stav ze začátku, a lidsky byl zcela přirozený. Tehdy jsem ještě studoval a musel jsem se, jak Vám je určitě velmi dobře známo, dost obtížně protloukat.

Když jsem se trochu vzpamatoval a dostal do trochu lepších podmínek, musel můj první stav pominout a **nevědomky jsem byl Pánem vybrán**, abych zprostředkoval písemnosti, prostřednictvím kterých nám byly odkryty cesty Ducha. – Poněvadž se ve světě duchů taková činnost chápe jako funkce písařského mistra, tak jste ve mě viděl spisovatele a písmáka.

Poštovní kočí v červeném kabátci však označuje posla lásky, nebo, což je totéž, vozku jedoucího z přirozeného světa do světa duchovního – že jsem tuto službu u Vás v poslední době zastával a jak – to jistě víte nejlépe!

A tak se Vám, milý příteli, dostalo požadovaného vysvětlení, jak jsem je obdržel od našeho největšího přítele, Pána a Otce! J.L.

8. Sdělení

**Andreas Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 11. února 1845**

... Můj milý Andreas Hüttenbrennere, to, co činíš pro chudé a pro mého služebníka, to jako bys činil Mně samému. Protože ti chudí, to jsem Já Sám, Jenž je i na světě chudý. Ale v mém služebníkovi přebývám pro vás všechny a s plností síly slova z Mé věčné Lásky a Moudrosti, která sice do světa přichází také v chudobě, sice nezáleží na tom, kdy a kde, ale o to bohatší v Duchu věčné Lásky ze Mne!

I když bude tato láska vězněna v žalářích světa, jimiž jsou zde tvrdá srdce, i přesto bude sloužit všem k vykoupení z věčné smrti. A bude-li tato láska v očích světa chudobná, přesto však bude dávat všechno a všem. A i když bude znevažovaná a posmívaná, přesto bude provždy rozdávat ty nejvyšší pocty a slávu. Bude-li mnohými dokonce i zabíjena, přesto bude všem dávat život. A i když ji budou trhat na kusy a trýznit, přesto všechno, co dává, bude dokonalá. Všemu křivému dá přímou linii, všechny nerovnosti budou srovnané, co je hrbolaté, bude rovné, hořké se stane sladkým, za ocet dá to nejlepší víno, místo noci den – a tak všude dobro za zlo a ušlechtilost za neušlechtilost.

Jestliže však láska za zlo dává dobro, co teprve můžeš ty, dárci dobra, očekávat od této Mé lásky?! – Čiň tedy mému služebníkovi, který v sobě nosí tuto Mou lásku, co si bude přát, pak bude také tvá odměna převeliká v této Mé lásce, přebývajícím v Mém služebníkovi. – To říká věčná láska. Amen, amen, amen.

9. Dopis

**Andreas Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 27. března 1845**

Milovaný příteli! Chci Vás poinformovat o tom, jaké dopisy si vyměnil král Abgarus s Pánem Ježíšem, k čemuž došlo v době pozemského života Pána. A tak si poslechněte oba dopisy!

Abgarus píše Pánovi toto: „Abgarus, panovník Edessy, Ježíšovi, laskavému Spasiteli, jenž se objevil v krajině kolem Jeruzaléma, všechno blaho!

Slyšel jsem o Tobě a Tvém uzdravování, jak je konáš bez léků a bylin. Neboť mezi lidem se šíří řeči, že díky Tobě slepí vidí a chromí chodí, že očisťuješ malomocné, vyháníš nečisté duchy a léčíš ty, kteří bojují s vleklými nemocemi, a dokonce křísíš mrtvé.

Když jsem toto všechno o Tobě slyšel, vyvodil jsem z toho pro sebe závěr, že jedno musí být pravda: Buď jsi Bůh, jenž sestoupil z nebe, anebo Ty, jenž konáš tyto věci, jsi přinejmenším synem velkého Boha!

A tak Tě tímto dopisem žádám, aby ses obtěžoval ke mně a vyléčil nemoc, kterou trpím!

Také jsem slyšel, že Židé proti Tobě reptají a chtějí Ti způsobit nějakou újmu. Já však mám sice malé, ale dobře fungující město, které postačí nám oběma. Přijď tedy ke mně, můj velectěný příteli Ježíši, a zůstaň se mnou v mém městě a v mé zemi! Zde Tě určitě budou všichni nosit na rukou i v srdcích! Očekávám Tě s tou největší touhou v mém srdci!

Posílám po svém věrném služebníkovi jménem Brachus.“

Odpověď Pána na dopis krále Abgaruse: „Abgarusi, jsi požehnán, protože ještě jsi Mne neviděl a přesto máš víru! Protože věz, o Mně je psáno, že ti, jež Mne viděli, nebudou ve Mně věřit, aby ti, jež Mne neviděli, uvěřili a žili ve věčnosti!

Pokud ale jde o to, o čem Mi píšeš, abych přišel k Tobě, protože jsem tady v zemi Židů pronásledován, říkám Ti tohle: Je nutné, aby se všechno, kvůli čemu jsem přišel na svět, na tomto místě ve Mně naplnilo, a abych poté, až se všechno vbrzku na Mně vyplní, vystoupil k Tomu, od Koho jsem vyšel z věčnosti.

Bud' však trpělivý ve své lehké nemoci! Až budu vzat do nebe, pak pošlu k tobě učedníka, aby vyléčil tvou nemoc a dal tobě i všem, kteří jsou u tebe, opravdové zdraví!

Napsáno Jakubem, učedníkem Pána Ježíše Krista, a posláno z kraje Galilejského po královském poslu Brachovi.“

Nejdražší příteli a bratře v Pánu! – Věřím, že toto sdělení Vám bude milejší než všechny švýcarské zápletky, jež v sobě neukrývají nic podstatného pro nebe!

Takových dopisů mezi Ježíšem a králem Abgarusem mi bylo vyjeveno šest. Když opět přijedu do Štýrského Hradce, sdělím Vám je a ještě mnoho dalšího.

Váš navždy milující a vždy žehnající přítel Jakob Lorber.

10. Dopis a vzkaz

**Anselmovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 28. dubna 1845**

... velmi mnoho mocných tohoto světa se kráší všemi možnými nádherami světa; ale jen velmi málo z nich se zdobí i ve svém srdci živým slovem věčného života z Boha, Pána všech krás. – Poněvadž však tuto nade vše vzácnou a cennou ozdobu vlastním, chci ji, jako vždy i nyní, poskytnout Vám, milý příteli a bratře, jako drahocenný dárek k Vaším jmeninám, které jsou mi tak drahé. A tak sledujte, ten dárek je zde!

Můj milý, věrný Anselme Hüttenbrennere, Pán říká:

„Moje láska, milost a slitování tvému domu povždy! Poněvadž ty jsi příčinlivým občanem mé říše, která je zde věčným životem. Ale doma jsi někdy dost vznětlivé myslí a čas od času se tvé srdce rozjaří tupým pohledem na štíhlou nevěstku. – Ale, říkám ti, nic z toho se nehodí do mého otcovského domu! Neboť na tom všem lpí pozemské sobectví světa a není to vhodné do domu Pána všeho života, do domu věčného Otce. Proto upusť od toho, tak se ke Mně dostaneš mnohem blíž!

*Stejně tak ti dělá potěšení dozvídat se z novin, co všechno se ve světě děje, a nezřídka se při tom chováš stranicky, své straně přeješ vítězství a protivníkům porážku. – Já ti však říkám, že ani toto není dobré. Neboť je-li tvoje strana poražena, jsi celý vzteklý a rozzlobený. Hleď, to neprospívá srdci, v němž má přebývat Má láska! Protože ta musí stejně vroucně zahrnovat přátele i nepřátele, stejně jako slunce hřeje a poskytuje své světlo všem, ať jsou dobří nebo zlí. – Víš, všichni lidé jsou více či méně hříšní a také ve svých úsudcích nespravedliví. Chceš-li však být spravedlivý, nesmíš se kvůli lidské nespravedlnosti zlobit. **Žehnej svým nepřátelům a přátele chovej v srdci**, pak se budeš podobat Mně, Jenž jsem z kříže žehnal těm, kteří Mne ukřižovali!*

Toto poučení budiž ti cenným darem! Řid' se jím, tak budeš mít velký užitek na zemi i věčně. Má láska, milost a slitování tvému domu – a malý křížek, který ti pošlu ze Své lásky! Amen!“

11. Dopis

**Andreasovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 23. června 1845**

Víte, kde je teď Váš „Hansi“? – Váš syn je občanem Nového Jeruzaléma!! – A to proto, že byl do tohoto města veškerého života uveden právě díky Vám. Kdo totiž stále a opravdově věří v Pána a miluje Ho podle nového učení, jež vlastně není nic jiného než odhalené Evangelium, srdcem a upřímně jako dítě, ten je už zde občanem tohoto velkého nebeského města. A proto se i Hansimu dostalo to nekonečné štěstí, které mnozí nebudou moci vůbec nikdy dosáhnout!

Najednou mě někdo zatahal za kabát. Ohlédl jsem se a uviděl vašeho Hansiho v tak veselé náladě jako nikdy. Nejprve byl v obvyklém oblečení, jaké nosil na tomto světě. Brzy nato se mi zjevil už ve svém oděvu obyvatele nebes. Byl to leskle červený splývavý šat se záhyby podobný červánkům a lemovaný bílými pruhy. Hlavu mu zdobila čelenka – přenádherný hvězdný diadém. Takto tam stál a řekl mi:

„Tys mi odkázal jako dědictví tištěné království nebes (Swedenborgova díla). Ale já ti nyní ukážu, jak jsem dostal to opravdové. Kdybych ti za ně mohl nabídnout to své ubohé pozemské dědictví, opravdu, ještě dnes bys měl převzít můj podíl! Vždyť já už nemám s tou pozemskou nečistotou nic do činění. A tak ti říkám stejně jako Petr: Pozemské zlato a stříbro už nemám, ale co teď mám, to ti dám z celého srdce, protože je mi dopřáno s tebou mluvit.

Hle, mé jméno je stejné jako to, které se objevuje v tvé velké básni „Velký čas časů“ – jmenuji se Pathiel! A jak z nejvyššího zdroje píšeš, co musel Pathiel přestát, to jsem musel přestát i já, a proto nosím tuto korunku, kterou mi nasadil na hlavu můj skutečný Otec, a při tom mi řekl: Věčnou odměnou lásky je to, že jsem tvůj Otec a ty jsi Můj syn! Tys Mě miloval nade vše ve svém pozemském otci. Proto jsi také v něm našel Mne, svého opravdového Otce, se kterým budeš nyní navždy!“

Po těchto slovech jsem se Pathiela, toho obyvatele nebes, zeptal, proč se neobjevuje svým pozemským příbuzným a nezpraví je o svém blaženém stavu?

Na to mi odpověděl: *„Jak se mne můžeš ptát na něco tak bláhového? Vždyť sám víš, že mí příbuzní ještě dlouho nebudou zralí na něco takového! Matka by přišla o rozum, otec by ještě deset let poté truchlil, a ty ostatní by zahubila pozemská smrt! – Ve Vídni je strašně mnoho smrti! Kéž by moje sestra byla spíše na písčité poušti než ve Vídni! – Vždyť já ji ještě náležitě zmrskám, aby úplně neumřela tou smrtí města.*

Tak sbohem, bratře! Brzo k tobě přijdu ještě jednou. To ale nepiš Andreasovi, ale jenom Anselmovi!“

Jeho druhé zjevení, které bylo ještě mnohem zajímavější než to první, jsem měl hned následující den na stejném místě. Příležitostně je sdělím bratru Anselmovi. Moc rád bych je sdělil i Vám, ale musím dodržet slovo, které jsem dal Hansimu; jinak by mohl přijít také na mne s bičem, jak to slíboval své vdané sestře!

Pokuste se někdy udělat si volno na nějaký ten měsíc a přijed'te ke mně! Tady, ve velké, posvátné přírodě se uzdravíte a budete mít jasnou mysl, což Vám z celého svého srdce přeje Váš provždy milující, žehnající přítel a bratr v Pánu, Jakob Lorber.

12. Výňatek z dopisu

**Anselmovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 15. září 1845**

... a tak hned přejdu ke slíbenému vyprávění o druhém zjevení a rozmluvě s Hansim, zesnulým synem Vašeho pána bratra Andream, které Vás bude určitě zajímat více než všechno ostatní o poměrech tohoto velice hloupého světa. A tak mne tedy poslouchejte!

Při tomto druhém zjevení jsem se co nejdůkladněji vyptával na duchovní stav jeho pozemské matky. Nato jakoby se celý nadobro rozrušil, nějakou dobu mlčel a teprve po několika

minutách začal mluvit velice vážně, ale přitom spíše mírně rozechvělý. Řekl: „*Pro Pána Boha, nejlepšího, nejposvátnějšího, jediného opravdového Otce je možné velmi mnoho, co je pro nás, lidi, nemožné. Ale duše mé pozemské matky vězí ve smutné schráně, a místo aby byla zdravější, je stále nemocnější a celá poznamenaná tím nejošklivějším malomocenstvím a smrtícími vředy. Její duch je již natolik pohřben tímto smrtícím hnisem, že z něj už v podstatě nezbylo nic. A duše je jako kovová, mrtvá, rozpálená a moc ošklivá socha bez života. Její pozemský život spočívá už jenom v té kovové palčivosti, protože mi byla v posledních dnech mého pozemského života, které jsem strávil nemocný na lůžku, také nepříjemná. Její blízkost mi způsobovala vždy silné, bolestivé pálení, ale jeho důvod jsem pochopil úplně až tehdy, když už jsem byl blížek toho, kdy mne Pán a Otec na nebesích uvolnil z pozemských pout, protože jsem jí také těsně před svým přechodem pozemským ukazováčkem naznačil, jak v ní její velice nemocný duch trpí ještě více než já v té poslední hodině, která byla pravděpodobně nejtrpčí a nejbolestivější, ale také nejblaženější!*

Ach, milý příteli a bratře, moje matka jde vstříc ošklivé budoucnosti! Smrt dvou dětí, kterou zažila v krátké době, jí nezkřivila ani vlásek. Jenom je nyní ještě o mnoho horší, než byla. Protože teď i se svou sestrou s plnou vážností nevráží na Pána, protože ji oloupil o děti. – Jen pomysli, příteli! Kde je tady alespoň nějaké pomyšlení na lásku k Pánu?

Přes to všechno, Pán a Otec na nebesích nenechá nevyzkoušený žádný prostředek k tomu, aby jí polepšil a uzdravil. Teď je na radě její vlastní kůže, ta je tak ošklivě nemocná! – A ona nenávidí oba syny Heinricha H. a tvé jméno je pro ni trýzní. Stejně tak je svým srdcem proti chudým taková jako vlk proti beránkům. – O příteli! To je strašně zlá nemoc! A jak je strašně špatný stav ducha v takové kůži, v takové soše!

Když se vrátíš do Štýrského Hradce, tam najdeš všechno, co jsem ti řekl zde. Tudiž vůbec nechod' do jejího domu! Protože bys shořel tou její zlou záští proti tobě! – Ale, příteli, nesud' ji, pouze se vyhýbej její přítomnosti! Protože ani nebeský Otec ji zatím neodsoudil. Když se však budeš za ni modlit, snad jednou na věčnosti to pozná a bude ti kleče na kolenou děkovat.“

Mimo jiné ještě dodal: „*Kdo by chtěl mít hodně, aby mohl hodně dávat, ať raději dá to, co má, tak udělá lépe! Slovní pompa neznamena nic bez odpovídajících činů! Ale ušlechtilý čin v Pánu je vším i bez okázalých slov. Kdyby Pán neměl před stvořením světa žádnou lásku, nikdy by nemohl něco takového vytvořit! Kdyby lidé soucítili s utrpením stejně jako Pán, nebyla by na světě žádná bída ani nouze!“*

A po chvíli řekl docela vesele: „*Zprav o tom také Anselma a už neříkej nic! Můj čas je totiž vyměřen. Pokud bude zapotřebí, zjevím se ti ještě jednou. Pán s tebou a tvými bratry!“* S tím zůstávám navždy Váš a ve jménu lásky a milosti Pána Ježíše Krista Váš žehnající přítel a bratr J. L.

13. Vzkaz

**K. G. Ritterovi von Leitner
Greifenburg, 15. září 1845**

... Tak ale praví Hospodin:

„Poslouchej, ty můj slabý synu Mé milosti! Chceš-li dospět k opravdovému zdraví, ke zdraví duchovnímu i ke zdraví pomíjejícího těla, pak musíš své srdce pilně potírat mastí Mé lásky, milosti a milosrdenství, a prsa si musíš okuřovat kadidlem trvalé a dokonalé důvěry ke Mně, k tvému věčnému, všemohoucímu Otci! Pak dojdeš k opravdovému pozemskému i věčnému zdraví!

Jen se nenechej ovládnout domněnkou, že ti mohu pomoci pouze jediným požehnaným lékem. Věř spíše tomu, že tobě, jakož i každému jinému, mohu pomoci také přímo.

Budeš-li trvale hledat pomoc jenom u Mne, budeš dokonale zdrav! Neboť v Mé lásce pak budeš nosit ten nejsilnější lék proti každému neduhu ve své vlastní hrudi, protože tento lék je jediným univerzálním lékem – je všelékem!

Neboť věz, všechny pozemské léky jsou si z hlediska svých účinků podobné jako boj pekelných duchů mezi sebou, a proto jsou vždycky opravdovým malum contra malum (zlo proti zlu).

Moje pomoc je ale v každém ohledu skutečné bonum contra malum (dobro proti zlu), a proto také pravým lékem, díky kterému může být člověk vyléčen od základu z jakéhokoli neduhu a na věčnost! [Poznámka: své léčení může a smí ponechat zcela na Pána jen ten, kdo je ochoten a schopen v pokorné lásce přijmout i to, když mu přesto (zdánlivě) nebude pomoheno! K tomu je připraveno pouze velmi málo lidí. Kdo takovou pokročilou oddanost jenom imituje, s jistotou dostane ke své nemoci ještě za vyučenou.]

Pokud ale máš ke Mně příliš málo pevné důvěry a hledáš Mé požehnání více v přírodě než ve Mně, jenž jsem původcem přírody, mohl bys použít i 'evangelickou mast' (což je směs oleje a vína), ale v co největším klidu mysli, pak se to pravděpodobně zlepší i s tvými nervy, kterým jen skutečně málokdy dopřáváš pobyt na horském vzduchu.

Uvolni se na pár týdnů od svých světských záležitostí a udělej si výlet do míst Mého čistého stvoření. To tě posílí v každém ohledu!

Vždyť pohled, ve městech tvého světa jsem jako malý, často úplně vysychající potůček, ve volné krajině jsem jako veletok. A nad horami jsem jako moře – a sice kvůli lidem. Jdi tedy k řece, zajdi k moři, potok může někdy vyschnout! Tam najdeš spoustu uzdravení a posílení. Vždyť už jsem vám všem říkal, že máte s potěšením chodit na hory. Proč tedy tak málo dbáte na Mé rady a chcete být raději nemocní na duchu i na těle než zdraví!

Mé učení je stále ještě velice prospěšným učením. Kdo je následuje, ten nikdy nebude trpět nouzí a nikdy si nebude muset stěžovat. – A tak také ty následuj přesně Mé učení! Neulpívej tak úzkostlivě na blahu svého těla, ale v mém jménu buď vždy důvěryhodného a veselého srdce, pak budeš zdravý v tom pozemském čase i navždy. – V mém jménu amen, amen, amen!“

14. Dopis

**Elise Hüttenbrennerové, dceři Anselma Hüttenbrennera, Štýrský Hradec
Greifenburg, 28. prosince 1845**

Stal jsem se Vaším velkým dlužníkem, protože jsem Vám tak dlouho upíral to přislíbené Sdělení. Zní tedy takto:

„Vím o tom tvém dni a také o slehnutí. Ale ty také víš, že jsem nepřítel gratulací. Proto ti posílám, i když tak pozdě po onom dni, tato slova a říkám jimi jenom to, že tě mám opravdu rád! A s tímto vyjádřením, Moje milá dcero, můžeš být zcela spokojená.

Sice na tebe na krátkou dobu padne malý křížek, který zajisté nebude posázen pozemskými diamanty; ale bude o to bohatší perlami Mé otcovské lásky a milosti! Přijmi Mne do srdce jako svého nejopravdovějšího Otce, pak to břímě svého křížku snad ani nepostřehneš!

Zdrž se světa, který ti nenabídne nic než smrt a zkázu, a pevně se drž Mého srdce! A nepochybuji o tom, že jsem to Já, kdo ti to říká. Pak budeš blažená na zemi i na věčnosti ve Mně, tvém Pánu a Otci.

Jen hezky polož všechny své starosti a zbytečné myšlenky, které tě jenom skličují, na Má ramena, pak vše půjde dobře. A vždycky se dostaneme ke správnému cíli! Ale cokoli ve světě se na tebe usmívá, před tím v srdci utíkej! Neboť kamkoli od nynějška vstoupíš, to ti říkám, je

všechno jenom maska, za níž se ukrývá kdejaké zlo! Říkám ti: ani za časů Noema nebylo na světě tolik zloby, kolik jí je dnes ve velmi mnoha podobách. To si ve vší lásce ke Mně vezmi opravdu pořádně k srdci a snášej všechno trpělivě a hezky klidně, pak v Mé milosti porosteš jako cedr!

Na svět si však nestěžuj, nýbrž obětuj všechno Mně! Ve správný čas vše udělám a zařídím tak, aby to bylo co nejsprávnější. Hleď, svět má svůj běh, nebesa také ten svůj a žádný den se nepodobá tomu druhému. To vše je takto v pořádku. Neboť také na celém světě se musí naplnit proroctví, stejně jako se vyplnilo na Mně!

Proto bude mít každý, kdo Mě miluje, ve svém srdci naprostý klid. Neboť je může i doslova uchopit rukama, protože všude panuje Můj věčný řád.

Život je neustálý boj. Proto nedovol, aby se boj světa stal pro tebe hrůzou! Neboť když budeš v Mé lásce, budeš mít s tímto bojem jen velmi málo do činění! – Já Sám jsem pro všechny lidi, kteří jsou Mí, tím všemohoucím bojovníkem na věky. Tím ti dávám Svě trvalé požehnání a milost. – Amen.“

Zůstávám s pozdravem, Váš Jakob Lorber.

15. Z dopisu

**Anselmovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 29. prosince 1845**

... Mým nejhlubším a trvalým přátelstvím si můžete být jist až na věky. Jenom mi neupírejte to Vaše!

Pokud jsem se snad vůči Vám nechtěně a bez mého vědomí prohřešil, třeba nějakým slovem v dopise, pak pomyslete, že veškeré naše skutky a chování, dokud ještě žijeme v těle, jsou nepřetržitým hříchem vůči svatosti Pána, který odložíme teprve se smrtí těla. Tento hřích je jako vlny na moři, někdy silnější a někdy slabší, ale objevit úplně klidné moře nelze asi nikdy. Člověk je zázrak a nezřídka je záhadou dokonce i pro anděly; je to sice bytost rovnající se andělům, ale mezi nebem a peklem. A přesto mu Sám Bůh dovoluje dovolávat se Jeho, Boha, jako svého Otce. Bůh dokonce toho slabého člověka nazývá bratrem a používá tohoto hříšníka jako svůj nástroj. A tento odpadlík se stane Jeho služebníkem. A had i holubice usrkávají tu stejnou blahodárnou rosou do sebe jako život!

Pro tentokrát vezměte tedy zavděk touto malou jeremiádou (žalozpěv – pozn. překl). Když ale od Vás opět obdržím nějaký dopis, pak Vám místo Jeremiáše budu citovat opět Izajáše.

Váš navždy milující a žehnající přítel a bratr v Pánu, Jakob Lorber.

16. Dopis

**paní Julii Hüttenbrennerové, manželce starosty ve Štýrském Hradci
Greifenburg, 12. února 1846**

Velevážená, drahá a milovaná paní Julie!

Sám Pán byl plný laskavosti v mém srdci a řekl mi: „*Tvá radost je oprávněná, takže i já Sám se těším z tvé radosti. A proto budu žehnat těm, které ty žehnáš! – Malá Martička je mi také drahá. Neboť její duše je ke Mně upřímnější než duše mnoha jiných, kteří se hodně modlí ústy, ale málo svým srdcem.*

Řekni jí proto, že ji mám moc rád. A že toto Mé ujištění ať je pro ni nejdražším dárkem k jejím pozemským jmeninám. A co si ode Mne vyprosí, to jí chci také dát, aby setrvala v lásce ke Mně. Amen.“

Ach, velice se těším, že vás všechny uvidím co nejdříve, pravděpodobně již na konci dubna, a pak delší dobu setrvám ve Vašem středu. Váš Jakob Lorber.

17. Dopis

**Anselmovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 21. dubna 1846**

K Vaším jmeninám Vám v tomto dopise posílám hezký pozdrav, milost a požehnání Pána a také vroucí bratrskou lásku mého srdce! A aby tento dopis zastihl Vás i celý Váš dům v nejlepší duševní a fyzické pohodě, to je moje toužebné přání, které doprovází tyto řádky.

Měl bych Vám zde asi pronést velmi pěkný blahopřejný projev. Ale Vy sám víte, že já quoad personam meam (pokud jde o mou osobu) jsem velice mizerný pisatel; proto mi sepisování hezkého proslovu šlo opravdu moc bídne a špatně. Ale protože mám nekonečné štěstí (i když zřejmě zcela nezasloužené), že mám za sebou i před sebou, ba i v sobě nádherného Předříkávače, a tak to tedy – při této pro Vás se opakující radostné a zbožné příležitosti – vůbec nebude těžké napsat něco nového, což Vás potěší až do hloubi srdce.

Takže nyní následuje Dar shůry! Přijměte jej s oddaností v srdci! – Nuže, zde je Váš Dar:

„Ty, z něhož jsem vytvořil v lůnu matky dobrou nádobu z hlíny, vody a ducha, kterého jsem vzal z dechu Mého srdce, věz, Já jsem tvůj Bůh a tvůj božský Otec! Co jsi mi dal předtím za to, že jsem tě vytvořil? Udělal jsem to svobodně a zadarmo a nikdy jsem neměl žádného rádce ani pomocníka. Tak jako tebe, jsem vytvořil každou věc, bez rady, pomoci a odměny.

Jelikož ale Moje láska a moudrost už učinila tolik velkých věcí na člověku, proč se pak ti Mnou stvoření mezi sebou sami posuzují? Kdo zde říká, že tento je lepší a jiný vynikající, ten Mne předbíhá, čímž se Mne dotýká. Protože posudky o práci zasahují přímo mistra, a ne jeho dílo.

Ale jak jednají lidé – například jak otec, jak matka? – Neříkají snad: „Hle, můj synu, ty jsi z lepšího rodu! Ta sprostá služka se k tobě nehodí jako tvoje žena! Vezmi si sobě rovnou! A ty, dceru moje, co máš do činění s tímto mužem z nízkého a bídneho stavu? Podívej, existují i šlechtici a boháči, pro něž je stvořena tvoje ruka i tvé srdce.“

Co si tedy myslíš? Dotýká se toto hodnocení a třídění Mne, Dělmistra, anebo člověka, který je jako všichni ostatní rovněž Mým dílem? Já myslím, že ten posudek se dotýká Mne!

Důsledkem toho však bude velké posuzování nad hrobem. Protože Já, jakožto Věčný, Nekonečný a Dokonalý, přeci nemohu vzít na sebe to, že Mne Mé výtvořené obviňují z nedokonalosti takovými posudky!

Proto ti říkám: chceš-li na zemi vidět to nejdokonalejší z nebe, pak se dívej na ty nejnepatrnější věci! Protože to nejvyšší na zemi bude tam, na onom světě, to nejnižší a nejnuznější.

Chceš-li mít nějaké měřítko, které ti může ukázat tvou vlastní míru v mém království, pak hledej toho, kdo ti je roven, kterého rodu dceru si jednou má vzít tvůj syn, a jakou vážnost má mít muž pro tvou dceru! Dotazuj se ale výlučně svého srdce!

Tak přesně zjistíš, kolik ze srdce Mého království ti ještě zůstává k dispozici. Protože vůbec nestačí říkat, hele, všichni lidé jsme si rovni, a že ten nejnižší je Mému srdci nejbližší, ale musí to být živoucí, skutečná pravda v duchu, oduševnělá nezvratnou vůlí. Pak bude živoucí i Mé království v člověku. Ale u koho ještě v srdci vytanou ty stále vytvářené stupnice hodnoty člověka (rozuměj člověka, ne lupiče, smilníka, cizoložníka, zloděje, lakomce, zabijáka a

podobných, kteří ani nejsou lidé, ale d'ábli), kde se příroda proti tomu ještě vzpírá, tehdy se i Mé království vzdaluje zrovna o tolik, o kolik někdo z nějakých důvodů sám sebe považuje za lepšího a znamenitějšího.

Dokud někdo nedosáhne na nejnižší rovinu zaujetí svého srdce všemi světskými věcmi, nemůže vstoupit do mého království. Neboť já jsem vyvolil to nejnižší!

Vidíš, to je dobrá lekce i dárek! Je to neomylná, nejrovnější a také nejkratší cesta ke Mně, která je asi nejlepším dárkem k tvému svátku. Přijmi jej natrvalo do svého srdce, pak ti přinese i živoucí plody Mého Slova. A budeš-li mít Mé slovo, pak bude i Mé království navždy tvé. Amen. – To říká Ten, Jenž tě v lůnu matky vytvořil z hlíny, vody a ducha! Amen, amen, amen.“

K tomu říkám také já, Váš ubohý pozemský přítel a bratr, amen. Zlato a stříbro opravdu nemám; ale co mám, to Vám dám také ze srdce, které už nepatří mně, ale zcela Tomu, Kdo mi je dal. Svět mi nechce nic dát, a já jsem tomu rád. Neboť už vím velmi dobře, že jsem ten nejnižší, a všechno co mám, jsem obdržel od **Jednoho**.

Pánova milost a požehnání pro vás a váš domov a se všemi mými bratry a přáteli a všemi lidmi dobré vůle!

Váš navěky milující přítel a bratr v Pánu, Jakob Lorber.

18. Dopis

**Anselmovi Hüttenbrennerovi, Štýrský Hradec
Greifenburg, 1. září 1846**

Nyní jsem hodně dlouho mlčel, ale ne snad z rozmaru nebo dokonce ze strachu, ale čistě z nejfatálnějšího nedostatku času, jak jsem o něm zpravoval teprve nedávno i Andreamu, jenž Vám zajisté nechal můj dopis přečíst.

Pán mi uštědřil pořádný výprask. Ale já jsem mu za všechno poděkoval, a také jsem Mu, jako nejlepšímu Otcí na nebi, z celého srdce všechno obětoval. To zajisté uděláte také Vy, milý bratře, protože v tomto roce budete muset přetrpět velmi silnou bouři, která zanechá škody na Vašem domě.

Pán ty Svě stále zkouší a po každé takové zkoušce se ptá našeho srdce, zda jej miluje. A najde-li uvnitř živoucí odpověď Petra na břehu moře, pak i On tomu srdci poví, co hovořil Petrovi.

Tento způsob, jakým se dotazuje na naši lásku k Němu, k našemu Otcí, je také pro nás ten nejúčinnější, nejlepší. Neboť pozemské blaho znamená sjednocení se se světem, což ale zároveň znamená postupné odumírání ducha. Obdobně jako když se nemocné tělo postupně zbavuje bolesti, kdy jeho jedna část postupně odumírá a ztrácí cit, stejně tak je náš pocit, že se na světě cítíme dobře a ještě lépe, postupným odumíráním ducha. Jak to věrně popisuje i velice staré pořekadlo, když říká: „Kdo má dobré bydlo na zemi, snadno zapomíná na Boha.“

Ale co jiného může být „zapomenout na Boha“, než právě to odumírání a tím znecitlivění ducha! Proto bychom měli stále děkovat Bohu, když nás takto účelně a pro náš duchovní život velice vhodně postihuje, což slouží jedině k tomu, abychom svého ducha, mnohdy už napůl mrtvého, opět přivolali k životu! Protože naší pozemské smyslovosti prospívá nejvíce nemoc a časem i postupné odumírání ducha. Opakem toho je blaženost ducha v Pánu, která tělu tak dlouho působí útrapy, dokud se člověk, tříbený mnoha zkouškami, opět úplně nezrodí z ducha.

Mně požár sežehl střechu. Význam toho je v tom, že můj duchovní domov má být ohněm lásky zcela zbaven střechy vůči nebi, abych od slyšení mohl přikročit také k plnému vidění

duchovních věcí. Mám však tušení, že na střeše Vašeho domu kroupy možná poničí také několik tašek. To je také dobré znamení! Kroupy totiž znamenají bušení Pána na dveře.

A to je dobré pro toho, kdo v srdci nezapomene říci „Dále!“. Neboť ve všech velkých přírodních úkazech je Pán mnohem více přítomen než v dláždění na chodníku.

V druhém případě je Pán věčným nosičem břemen pod špinavýma nohama lidí. Ale v tom prvním působí jako Pán nekonečna, svobodně svými všemohoucími prsty nad hlavou smrtelníka a ukazuje člověku, který se často poněkud podivně napaňuje, když dokáže místo koně použít vodní páru, že není vůbec ničím!

Kéž nás tedy Pán trápí, jak a kdy se Mu zalíbí! Ale my se tomu budeme pokaždé těšit. Neboť už to přeci víme, že jedině On je náš posvátný a nejvyšší láskou naplněný Otec, který samozřejmě nemyslí na blaho našeho těla (kterým trpí náš duch), ale vždy pamatuje jenom na nejlepší blaho našeho ducha.

Pokud by Vás, nejdražší přáteli a bratře, něco snad tísnilo, přečtěte si tuto mou útěchu a najdete v ní velké posílení. Neboť ji mám od Pána a předávám ji také Vám. Ale také Vy mi sdělte, jak se daří Vám a Vaší rodině, pro níž mé srdce nepřetržitě bije a plane k ní opravdovou láskou.

S touto láskou Vás všechny poručím jako vždy do ruky Páně, jenž mi snad ještě velmi dlouho zachová Svou milost, lásku a milosrdenství.

Žijte dobře a šťastně v Pánu, to Vám z celé své duše přeje Váš stále milující přítel a bratr v Pánu, Jakob Lorber.

19. Vzkaz

**Karlu Gottfriedu Ritterovi von Leitner
Greifenburg, 11. září 1846**

„Poslouchej Mě, Můj příteli a bratře, ve svém upejpavém srdci! Nedělej si nic ze své poněkud horší nohy! Časem se to s ní dá do pořádku.

Věz, že vše je dobré, co dávám. Ale nejlepší ze všech Mých darů je kříž; protože v něm vyklíčí nejopravdovější věčný život pro duši a ducha!

Jestliže na stromech vyraší hodně listů, pak se na nich pravděpodobně objeví málo ovoce nebo žádné. Ale když jich vyrostou poskrovnu, stromy vydají hodně ovoce.

– Ejhle, tak to je i s člověkem, dokud žije na této zemi. Jestliže jeho tělo je poměrně svěží a zdravé, cítí jenom malou potřebu obracet se ke Mně a brzo Mne nechá, jak svět říká, jako takzvaného „hodného staříka“ být. Ale když na něj přijde nějaká malá tělesná bolest, zvláště pokud si s ní pozemští lékaři nedokážou poradit, tehdy začne být člověk ke Mně přitahován poutem a začne znovu hledat u Mne pomoc, což je pro jeho ducha velmi zdravé a prospěšné. Protože pak začne zevnitř opět růst, pracovat, a tak zakládá na budoucí úrodu plodů pro věčný život, což je mnohem lepší než dokonale zdravé tělo s mrtvým duchem, z něžž nevyraší žádné ovoce pro věčný život.

Vidíš, z tohoto důvodu jsem také tobě nechal tu malou bolístku nohy, což rozhodně není nic jiného, než jenom malá, tenká tkanička, kterou jsem zlehka ovázal kolem tvé nohy, abych měl v ruce takříkajíc nějaké držadlo, kterým bych tě jako na vodítku převedl přes to morové pole světa k věčnému životu!

Proto také je tato tkanička trochu tužší a nemůžeš ji tak úplně odstranit ani mazáním mastí, ani smýt koupelemi! Ale až nastane ta správná doba, Sám tě z ní zcela zadarmo uvolním.

Toto ať poslouží k tvému klidu a ať ti to je útěchou, abys třeba časem neklesal na ducha, když někdy tu šňůrku trochu více přitáhnu.

Ale když v noze ucítíš nějakou menší svízel, myslí po celou dobu na toto: Nyní opět můj drahý Otec na nebi tu šňůrku přitáhl pro mé spasení! Za to Mu patří všechna moje láska! – Když budeš v srdci toto činit častěji, budu také Já stále více povolovat tu tkaničku na noze a zato se pevněji chopím pouta srdce. – Ale mytí nohou je ta první věc při znovuzrození ducha! Mé požehnání, Mou lásku, milost a milosrdenství tobě navěky! Amen.“

... Drahý příteli! Že jsem musel po těchto svatých slovech zmlknout, to je jasné. Neboť tam, kde se Boží moudrost tak krásně projevuje – co ještě může povědět ubohý člověk?! Proto žijte blaze a šťastně v tomto Slovu Páně a v Něm Samém! Váš Jakob Lorber.

20. Sdělení

Leopoldovi Cantily, lékárníkovi ve Štýrském Hradci Z dopisu ze dne 15. listopadu 1859

... Dnes slavíš své jmeniny, ač ti na tom svátku moc nezáleží, ale jelikož také na světě musí mít každý člověk své jméno, máš je taky. Kdo jej kdysi dostal a nosil jako první, to je zcela lhostejné. Ale každé jméno může být zasvěceno tím, kdo je nosí, pokud jeho nositel Mne miluje a žije podle Mého pravého učení.

Ale jelikož Mne miluješ a našel jsi skutečné zalíbení v mém Slově, pak je u Mne posvátné i tvé jméno, i když v případě jeho prvního nositele tomu ani zdaleka tak nebylo. Proč? – To ti řeknou dějiny. A vidíš, právě že ti to říkám, můžeš to brát také jako znamenitou gratulaci k tvému pozemskému svátku. Vždyť jednou u Mne dostaneš už jiné jméno.

Ale ještě jedna věc: Jsi stále a pořád fyzicky churavý. Chceš-li však být naprosto zdravý, což lze snadno! – Podívej, během nezbytného léčení to chce pouze mít trochu více trpělivosti a dobrou vůli zachovávat správné užívání doporučených léků, a pak také v lásce a trpělivosti mít skutečně pevnou důvěru ve Mne. Protože Já nikoho nenechám zahynout, kdo má ke Mně pevnou důvěru a spoléhá na Mne. Dělej tedy přesně to, co ti radí i Mí lidé, jinak se z tebe stane starý mrzuta, což určitě není to nejpříjemnější na světě.

*A teď ještě jedna maličkost: Nenech se tím starým lišákem a svými zaslepenými sourozenci zahnat do kouta. Já jim požehnám, a ty použij, co jsem ti podstrčil do ruky. Příště ti ale dám ještě přesnější instrukci, jen předtím promluv se svým advokátem! Protože žádný spravedlivý soud nemůže uznat za právoplatný takový podpis, který musel někdo poskytnout zbojníkovi. Vždyť to se musí tomu lišákovi dokázat – což tady není těžké. A tak buď povždy skutečný **Leopoldus** (Lev-hrdina).*

Mé požehnání tobě! Amen.

21. Dopis

Neznámému příjemci

Nejprve mé poděkování za zásilku! Pán ji nenechá bez odměny. Ten očekávaný obchodník ze Stuttgartu sem přijede zcela určitě někdy v polovině tohoto měsíce a vezme s sebou všechno, co bude do té doby připraveno. Všechno další Vám bude zasláno prostřednictvím distribuce knih nebo při jiné vhodné příležitosti.

Bohužel, v našem milovaném Rakousku se na duchovní půdě můžeme hýbat jen obtížně, ale všechno obětujeme Pánu Bohu! On už bude vědět, proč umožňuje takové věci!

Smutné je přitom jen to, že Jeho karabáč pro mladé i staré už nechává na sebe dlouho čekat. **Stojíme už téměř na prahu svrchované pohnutých pozemských časů a okolností.** Ale necháme toho a přejdeme k něčemu jinému!

Byl jste té dobroty, že jste mi naznačil, abych Vám v dopise poslal „podstatu cholery“, protože i při nízkém odhadu mi z toho může vyplynout užitečný zisk. A tak to nyní asi udělám, ale pouze se zasláním receptů na prášek a náplasti to půjde o něco hůř. A sice proto, že je obdržel jeden mladý, Bohu milý lékárník (Leopold Cantily ve Štýrském Hradci) mým prostřednictvím od Pána jako dar, aby tím pomohl chudým a také mně. Zaručený a rychlý léčebný účinek prášku jakož i náplasti, pozoroval ve Štýrském Hradci u několika nemocných, kteří byli nakaženi tímto morem, jenž byl opravdu zjevný, a nyní by si tím chtěl vypomoci své vlastní, poněkud zadlužené lékárně. Proto mu nyní nemohu to privilegium, které jednou od Pána obdržel, jen tak snadno odejmout a prodat někomu jinému. To lze jedině na základě jeho vlastního souhlasu.

Ale protože tato záležitost zcela mimořádně a očividně vyšla najevo, a proto má zajisté velmi velkou důležitost i pro celou Evropu, pak by si mohl zejména v Německu, třeba jenom trochu podnikavý duch i při těch nejlevnějších požadavcích v krátkém čase vydělat obrovské jmění. A proto se můj lékárník domnívá, že by byl ochoten vydat recepty, ale jenom za cenu, která bude přiměřená velikosti a významu celé věci; jinak sám podá veřejný inzerát doložený mnoha dokumenty a svým úspěchem si bude docela jist.

Jeden vysoce postavený pán se musel vydat v srpnu i se svým synem na cestu do Pruska. Jel přes Wroclaw, právě když tam tato hrozná epidemie běsnila nejvíce. On i jeho syn dostali v noci silný záchvat cholery a byli by naprosto ztraceni, kdyby se na cestu nezasobili těmi prášky. Každý z nich vzal jenom dva prášky a nemoc byla tak účinně potlačena, že už po hodině mohli v cestě pokračovat bez jakýchkoli dalších potíží. A poté se díky následnému použití ochranné náplasti už neukázaly žádné, ani sebemenší příznaky jakéhokoliv obnoveného náporu nemoci, ačkoli ten pán i se synem se v oblastech postižených zuřící cholerou zdrželi až čtyři týdny. Ovšemže zároveň dodržovali předepsanou dietu, což je přirozeně velmi důležité, a to zejména zdržení se pití vody, když není známo, z jakého zdroje byla voda čerpána!

Ale duch Pána ve mně mi vysvětlil: „*Cholera není ani v nejmenším nakažlivá, kromě situací, kdy se vyskytují exkrementy. Pokud v nějaké oblasti lidé nemohou mít čistou železitou vodu nebo s obsahem slídy, pak by měli vodu předem převařit s trochou čerstvé meduňky nebo také s přidáním máty, a poté nechat odstát tak dlouho, dokud nezchladne a nebude čirá; až poté bude zcela neškodná a mohou ji používat k pití, mytí a vaření. Na libru vody stačí půl snítky meduňkové nebo mátové natě.*

*Ale proč je tento zlořád ve vodě? – Protože s výjimkou dvou výše uvedených typů vody, každá jiná voda má více nebo méně **pach olova (druh oxidu)**, ale vyskytuje se zejména v místech ležících u veletoků a řek, jejichž zdroje jsou v oblasti výskytu olovnatých hor a z jejichž vydatných pramenů teče dostatek vody i v dlouhém letním období sucha, kdy většina jiných pramenů už vyschla.*

Ale tato nemoc se šíří i u polního vojska, protože vojáci stále používají pocínované nebo vlastně (po)olověné plechové polní lahve a často si v takových olovnatých hrncích a pánvích také vaří a konzumují jídlo. V zimě je toho méně, protože pach olova se v chladu uvolňuje hůř a také lidské tělo nemá tolik uhlíku jako v létě. V létě však nemoc nastupuje více či méně prudce a je smrtící, pokud má pro ni člověk více nebo méně přirozené dispozice; to znamená, zda je více či méně horkokrevný, vášnivý a vystrašený nebo také čím více či méně olověného pachu dostane do sebe. Lidé, kteří jsou do značné míry nebojácní, lhostejní, klidní a flegmatictí, nebudou mít s touto nemocí nikdy mnoho do činění.

Ta hodně obávaná cholera není tedy nic jiného než kolika z olova. Čím se odstraňuje a léčí kolika (pokud se zavčasu použije reaktivní agent), tím se odstraňuje a léčí i cholera, která je v Asii úplně stejným zlem jako v Evropě.

Země totiž všude obsahuje olovo jako protiklad životních látek. A olovo bylo již původními obyvateli země nazváno „Zivnez“ nebo „Sivinez“ později „Z'vinez“, také „Zivnez“, v němčině: „nemá (žádný) život, nechce (žádný) život, rovněž „bez života“.

Proto – olověná vodovodní potrubí pryč! A nutnost ohlížet se po těch dvou uvedených druzích vody!

Anebo výše uvedeným způsobem zbavit vodu páchnoucí olovem škodlivých látek! Pryč s olovnatými nádobami na pití a vaření! Nepít pivo uvařené ze špatné vody, ale raději čisté víno! – A cholera pak úplně zmizí na všechny časy.

Ale pokud ji někde neodstraní z cesty, tam se tato nemoc také vždy objeví více či méně prudce, podle toho, zda se budou vyskytovat více či méně teplá a suchá léta a také zda lidé dovedou více či méně ovládnout své vášně. Díky vášním se totiž ve střevech vytváří více nebo méně uhlíku, jenž se při vzrušení váže s pachem olova, a tak se stává samotným ničitelem krve a usmrcuje přirozený život.

V případě nedodržení toho, co jsem ti radil, máš zde dostatek receptů. Recepty, které mi tady [ve Štýrském Hradci – pozn. vyd.] byly nadiktovány, se nyní nacházejí, jak jsem se již zmínil, v rukou mladého majitele oblastní lékárny ve Štýrském Hradci v prvním patře (jeho jméno je Leopold Cantily). Vydá je každému v opisu a za poplatek, který bude adekvátní k důstojnosti a důležitosti, ale pouze s podmínkou, že se s nimi nikde nebude **provazovat lichva ani jiné podvody**; protože on sám chce poskytovat léky za nejlevnější cenu.